

[Hannstrup Clemmensen.]

hjemmemarked på de allerfleste områder er overordentlig stærk. Dertil kommer, at vi har en ordinær monopollov og prisindseendelse, som først og fremmest skal tage sig af de tilfælde, hvor der ikke er en tilstrækkelig effektiv konkurrence.

Må jeg endelig for det tredje sige, at vi lægger vægt på, at vejledende priser som princip ikke lægges for had. De kan tværtimod være overordentlig konkurrencebetonede inden for industrien og kan være med til, som vi har set, på områderne varige forbrugsgoder at sikre en billiggørelse ikke alene i forhold til prisstigninger, men også absolut.

Jeg vil gerne dertil føje, at den ekstraordinære prislovgivning, hvoraf væsentlige dele nu ophæves, i virkeligheden på store områder har betydet, at en del af befolkningen ikke har fået mulighed for at få dækning i sin egen indkomst for samfundets generelle prisstigninger og slet ikke har fået mulighed for en reallønsstigning. Når vi derfor kan medvirke til gennemførelse af det forslag, der her er fremsat af handelsministeren, er det ikke uden visse betænkeligheder, og det er fra vor side en afgørende forudsætning, at loven administreres netop ud fra den grundindstilling og de principper, som jeg her har søgt at give udtryk for.

Må jeg dernæst understrege, at alle i denne sal formentlig er enige om, at byggeriet med rette årene igennem er betegnet som en nøgleindustri i det moderne samfund, og alle har vist også uden nogen undtagelse været enige om, at vi af sociale grunde, af menneskelige grunde ønsker et overordentlig stort boligbyggeri og et overordentlig stort erhvervsbyggeri. Vi har så store saneringsmæssige opgaver at løse, og vi har i øvrigt så mange uløste boligproblemer, at det simpelt hen er et alment ønske i det danske folketing, at byggeriet ligger på et overordentlig højt niveau. Hvis man vil det, må man formentlig samtidig gøre sig den måske lidt ubehagelige ulempe at erkende, at et sådant byggeri også skal

finansieres og bl. a. i væsentligt omfang finansieres gennem obligationsudstedelse. Hvis man ikke kan anvise andre finansieringsformer for byggeri, kan man efter min opfattelse ikke på sagligt grundlag både kræve et fortsat stort byggeri af boliger og erhvervsbygninger og samtidig kræve en obligationsrationering. Det vil jo i realiteten sige udstedelse af færre obligationer, og derved stille færre midler til rådighed for byggeriets finansiering. Noget andet er naturligvis, at det meget store obligationsudbud, der er tale om netop i kraft af det store byggeri, ikke uden videre til alle tider kan forventes afsat til en én gang for alle fastlagt kurs. Nationalbanken har, netop ud fra ønsket om at dæmpe boligens pris og erhvervsbygningens pris, meget, meget længe holdt hånden under obligationskursene, også efter at obligationskøen, der var en rest fra rationeringsordningen, stort set var afviklet.

Der er sket en meget betydelig udpumpning af købekraft for netop at holde den lange rente nede af hensyn til byggeriets pris. Der er naturligvis også grund til at erkende, at der må være en vis sammenhæng mellem den lange rente på obligationsmarkedet og den korte rente, således som denne kommer til udtryk i diskontoen og i bankernes udlånssatser. Vi må derfor erkende, at tiden faktisk er inde, som det jo også med al ønskelig tydelighed blev understreget ved børsudviklingen i mandags, til, at der sker en ændring af kursniveauet, og vi vil meget gerne i øvrigt medvirke til, at realkreditkommissionen og det særlige udvalg, der nu bebudes nedsat, kan fremme overvejelserne og arbejdet vedrørende en modernisering af realkreditte så stærkt som overhovedet muligt. Men det er nødvendigt efter vor opfattelse at tilføje, at ingen kommissions- eller udvalgsbehandling kan fjerne den meget nøje sammenhæng mellem byggeriets størrelse og obligationsudstedelsens størrelse.

Må jeg dernæst, fordi det konservative folkeparti tillægger dette en afgørende